

THẢM HỌA PHI TIÊU

Liệu Daniel có đủ can đảm để nói sự thật không?

bài của Kimberly Oldroyd
(Dựa trên một câu chuyện có thật)

Câu chuyện này diễn ra tại Hoa Kỳ.

Daniel mở nắp hộp đồ chơi cũ của Ông Ngoại và hé nhìn vào bên trong. Các anh chị em họ của Daniel cùng xúm xít lại để xem. Bọn trẻ thích chơi với nhau tại nhà của Ông Ngoại!

Bên trong là rất nhiều đồ chơi cũ mà mẹ và dì của Daniel đã chơi khi họ còn nhỏ.

"Mấy thứ đó là gì vậy?" Noah, em họ của Daniel, chỉ vào sáu chiếc phi tiêu bãi cỏ kiểu cũ, sáng bóng. Chúng có đầu nhọn và phần đuôi nhiều màu sắc—một số có màu đỏ, và số khác thì màu vàng.

Daniel nhặt lên một chiếc. Em nói: "Mẹ anh có kể cho anh nghe về mấy cái này". "Mình đặt một cái vòng trên bãi cỏ bên ngoài. Rồi tụi mình thay phiên nhau ném mấy cái này lên trời sao cho nó rơi vào trong cái vòng."

"Hay quá!" Noah nói. Cậu bé liền chạy ngay ra sân để sắp xếp trò chơi.

Chẳng bao lâu, Daniel và các anh chị em họ của mình đã phóng những chiếc phi tiêu bãi cỏ bằng kim loại

khắp xung quanh sân nhà ông ngoại. Daniel rất thích thú khi những chiếc phi tiêu chạm đất mạnh và ghim chặt vào bãi cỏ.

Lily, một cô em họ của Daniel, nói: "Em cá là em có thể ném cao hơn của anh."

Bọn trẻ cười nói rôm rả và ném những chiếc phi tiêu ngày càng cao.

Rồi Daniel nảy ra một ý tưởng. Em nói: "Anh cá là anh có thể ném từ phía tít bên kia lối chạy xe, sang phía bên này, và trúng vào trong cái vòng!" Nói xong, em ấy liền chạy sang phía xa của lối chạy xe, và ném chiếc phi tiêu thật mạnh.

Chiếc phi tiêu bay cao lên không trung, nhưng nó không rơi xuống bãi cỏ. Thay vì thế, nó lại rơi ngay vào chiếc xe mới tinh của Dì Robilyn, tạo ra một tiếng *BOONG* thật lớn.

"Thôi xong!" Noah hét lên.

Daniel nhặt chiếc phi tiêu lên. Có một vết lõm lớn trên chiếc xe nơi mà chiếc phi tiêu rơi trúng.

Bọn trẻ nhìn nhau với vẻ sợ hãi. Rồi không nói không rằng, lũ trẻ bỏ lại mớ phi tiêu ngoài sân cỏ và chạy vào nhà.

Buổi chiều hôm đó, mọi người lên xe để về nhà. Dì của Daniel đã nhận ra vết lõm trên xe của mình. Dì ấy hỏi "Chuyện gì đã xảy ra vậy?"

Lòng dạ của Daniel cảm thấy nặng trĩu. Nhưng cậu bé chẳng dám nói gì cả. Em ấy trèo lên xe và vẫy tay chào tạm biệt các anh chị em họ của mình.

Trên đường về nhà, Daniel lặng lẽ ngồi ở băng ghế sau. Cậu bé cố gắng đọc cuốn sách của mình. Nhưng em ấy không thể tập trung được. Em ấy cảm thấy khó chịu trong lòng về những gì đã xảy ra. Daniel biết thành thật là điều đúng đắn để làm. Nhưng việc nói ra sự thật thì sẽ vô cùng khủng khiếp! Cha mẹ của Daniel có lẽ sẽ rất tức giận với em. Dì của Daniel có lẽ cũng sẽ như thế.

Rồi Daniel nghĩ về người anh hùng yêu thích trong thánh thư của mình. Đa Ni Ên trong Kinh Cựu Ước đã bị ném vào hang sư tử vì chọn làm điều đúng. Ông ấy đã rất dũng cảm. Có lẽ Daniel cũng nên dũng cảm như thế.

"Mẹ ơi, mẹ?" Daniel nói. "Con đã ném chiếc phi tiêu, và nó đã rơi vào xe của Dì Robilyn, và gây ra vết lõm. Đó là lỗi của con."

Mẹ của Daniel liếc nhìn cậu bé qua gương chiếu hậu. Bà đã không nổi giận như những gì Daniel tưởng tượng. Mẹ em bảo: "Cảm ơn con đã nói cho mẹ biết sự thật."

Daniel hít một hơi thật sâu. Em hỏi mẹ: "Mẹ ơi, con có thể gọi điện thoại cho Dì Robilyn khi chúng ta về nhà được không?" "Con muốn xin lỗi dì. Và con sẽ làm việc chăm chỉ để kiếm tiền sửa lại xe của dì."

Mẹ cậu bé mỉm cười. "Đó thật là một ý kiến tuyệt vời."

Cảm giác nặng nề trong lòng không còn nữa, Daniel cảm thấy bình an. Cậu bé đã dũng cảm đủ để nói ra sự thật. Nhờ vào Chúa Giê Su Ky Tô, em ấy có thể hối cải và bù đắp cho sai lầm của mình. ●

Daniel đã cảm thấy như thế nào khi em ấy nói ra sự thật và hối cải?